

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. április 17.
(húsvét vasárnap este)**

Földvári Tibor

A FELTÁMADOTT ÚR TALÁLKOZÁSA AZ ASSZONYOKKAL

Köszöntés igéje: Jelenések 1,4b-6

Kegyelem néktek és békesség attól, aki van, aki volt és a ki eljövendő; és a hét lélektől, amely az ő királyiszéke előtt van, és a Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által, és tett minket királyokká és papokká az ő Istenének és Atyjának: annak dicsőség és hatalom mind örökkön örökké! Ámen.

Énekek: 185; 356; 349.1-3.5

Lekció: Máté 28,1-10

Alapige: Máté 28,1-10

A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiment Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda mennén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá ült arra. A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltükben megrettenének, és olyanokká lettek mint a holtak. Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt az Úr. És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé elöttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek. És gyorsan eltávozván a sírtől félelemmel és nagy örömmel, futottak, hogy megmondják az ő tanítványainak. Mikor pedig mentek, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembe jött ő velük Jézus, mondván:

A FELTÁMADOTT ÚR TALÁLKOZÁSA AZ ASSZONYOKKAL

Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte. Akkor monda nékik Jézus: Ne féljétek; menjétek el, mondjátok meg az én atyámfiaimnak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, az Úr Jézus feltámadásakor is annyi hamisság és gonoszság volt a világban, még ószövetségi néped vezetői szívében is, a politikai vezetők életében. A tanítványaid is féltek és rettegetek, egyáltalán nem volt semmi boldogító számukra, és mégis így történt meg a csoda, amiről Jézus maga is szólt, az beteljesedett.

És mi, akik ugyanilyen világban élünk, éppen ezért lehetünk ennek az örömmel teljesek. Az énekekben is olyan felemelő volt téged imádni, téged dicsérni.

Bár azt megvalljuk neked, hogy az úrvacsorai közösségre is készülve vannak bűneink, hamisságaink és szinte minden nap mi is mindent megteszünk talán azért, hogy ne legyünk boldog hívő emberek, de köszönjük, hogy nem magunkra kell nézni most sem, nem a világ szomorú igazságaira, a hamisságra, a háborúra, a bajokra, a betegségekre, hanem az Úr Jézusra tekinthetünk. Köszönjük, hogy nemcsak feltámadás ünnepén és nem is csupán a feltámadás ünnepére emlékeztető hét első napján, az Úr napján minden istentiszteleten, hanem valóban minden napján az életünknek.

És áldunk, hogy a mai nap mégis így ünnep lehet, de azért, mert él az Úr, valóban feltámadt az Úr. És köszönjük, hogy ezt még a legkisebb gyermekek is megérthetik, sőt, átélhetik, átérezhetik. Éppen úgy is, ahogy mi is példát mutatunk ebben nekik.

Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében lehetünk így együtt személyesen is. Áldunk téged a testvéri közösség örömeért.

És hadd lehessünk mi is örömhír mondó követek az elveszett emberek között, akik hozzánk közel vannak vagy távolabb tőlünk talán. Innen hazamelve is már, az ünnepek után visszamelve a munkába, az iskolába, lehessünk ezzel a boldog örömmel teljesek, Jézusra mutató hívő emberek.

Köszönjük, hogy ezért is szólsz ma este is hozzánk. Jézusért hallgasd meg imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

A feltámadástörténetekben nem szerepelnek gyermekek. Rögtön a bibliai történetből, ahogy hallottátok Máté leírásában, vannak férfiak, itt az őrizők, mert tanítványok nem voltak ott. Emlékeztek, ők később sem akarták hinni mindazt, ami történt. Ott voltak az asszonyok, de nem voltak ott gyermekek.

És mivel ma reggel nekem gyermek-istentiszteletet kellett tartani a kicsik között 1-4. osztályosok között, a bibliai történet üzenete a húsvét volt, a feltámadás ünnepe, ez úgy problémát is jelentett, hogy hát hogy beszéljünk a gyerekeknek olyan személyesen a feltámadás örömeiről, amikor ők nem is szerepelnek a történetben. És aztán arra jutottam, hogy hát éppen úgy, hogy bemutatni azokat a felnőtteket, akik viszont szerepelnek, és milyen jó példák lehetnek. És így az esti is-

tentisztelet miatt hadd mondjam nektek, hogy ha van is gyerekeitek, unokátok, dédunokátok vagy lehet, hogy nincsen, de akkor is ismertek gyerekeket, szomszéd gyerekeket vagy a családból másokat, hogyha mi élnénk akkor és ott, és mi lennénk azok, akik a feltámadás napján tapasztaljuk mindazt, amit férfiként és asszonyként, akkor milyen módon tudnák meg a legkisebbek is, hogy valóban feltámadt az Úr. A kisgyermek számára is hogyan lehetne valósággá mindaz, ami igaz a Szentírás alapján, hogy az Úr Jézus feltámadt és él és vele boldog közösségben lehet lenni.

És ami nagyon bátorító itt a történetben, hogy az asszonyoknak a személyén keresztül mutatja be Máté evangélista a történet legelejétől kezdődően, hogy mennyire valóságos és személyes lehet az Úr Jézussal találkozásnak ez az öröme, betölti őket mindaz, ami. Az egész történetben kiderül számukra és számunkra is, és a kisgyermek is megérthetik, hogy nem akárki az, aki feltámadt. Nem csak ember, hanem most is valóságos Isten is. Majd látjuk, hogy milyen isteni tettek mutatják, hogy itt mi minden történt, és megadatik számukra az, hogy ők találkozhatnak személyesen az Úrral, és ez meghatározza az életüket. Utána viszont, ha most olvastam volna a folytatást, az örökkel kapcsolatos kijelentés jön, majd az, hogy hogyan találkoztak a tanítványok Jézussal itt Máténál.

Ismeritek a többi történetet, végig lehetne sorolni, hogy mennyi feltámadástörténet van leírva a négy evangéliumban. Azon az estén meg délután vagy dél előtt is Jézusnak volt találkozása tanítványaival egy személyben vagy közösségként, de az asszonyok Jézussal való találkozása meghatározó Máté evangéliuma leírásában. Ezzel vezeti föl az evangélista az evangélium befejezésének a kijelentését, az Úr Lelke így döntött.

Milyennek látjuk tehát Jézust magát az asszonyokkal való találkozás szempontjából? És most már Jézusra fordítom a tekintetünket. Én most az asszonyokról beszéltem, de Jézus személyét szeretnénk végig nézni. Kinek látjuk Jézust, amikor még csak az események történnek, amik bemutatják, hogy feltámadt Jézus? Nem a hogyan, hogy hogyan támadt fel – azt nem tudjuk –, hanem hogy feltámadt. Aztán pedig ő maga is ott van nagyon személyesen, és itt lesz majd legszemélyesebb nekünk is. És aztán hadd lehessen számunkra is valóság az, amit az asszonyok is kapnak feladatképpen, hogy akkor menjetek és mondjátok el, az életünk mutassa annak a boldogságát, örömét, amit az Úr Jézussal való találkozás jelent.

Először azt nézzük meg, milyen történések, jelek, események mutatták Jézusra vonatkozóan, hogy mi is történt itt, hogy lehet Jézussal ma is, a 21. században élő személyes közösségünk, mert akkor és ott, azon a vasárnap hajnalon, a hét első napja hajnalán csakugyan nagy dolgok történtek. És ebben nagyon jól vezetnek bennünket az 'íme' szócskák. Máté evangéliuma sokszor használja őket, és itt is, ha figyeltétek a felolvasásban, többször a Károli fordítás mondta. Így indult a Jézusra vonatkozó kijelentésnek a hangsúlya: „A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiment Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.” – ez egy élethelyzet, más asszonyok is voltak, ezt a kettőt említi meg külön Máté – „És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá ült arra.”

A FELTÁMADOTT ÚR TALÁLKOZÁSA AZ ASSZONYOKKAL

Földrengés, nagy földrengés. Tehát nem olyan 1-es, 2-es a Richter-skálán. Neked Magyarországon melyik a nagy méretű földrengés? Mert, ugye halljuk, hogy vannak 9-es erejűek meg 8-as erejűek, meg rettenetes nagyok és azok már pusztítóak. Itt nem pusztító földrengés volt, mert nem elpusztultak az örök, vagy, hogy ott a sír is összeroppant volna. Hasonló földrengés lehetett – csak megjegyzem –, mint ami szintén Máténál a passió-történetben is szerepel. Amikor meghalt Jézus, rögtön a kereszthalál egyik kozmikus jele, hogy rengett a föld.

De a földrengés az ószövetségi kijelentés alapján egyértelműen Istennek a mindenható Istennek a cselekedetére utal. Legtöbbször ítélt az Isten. A földrengés az isteni ítélet jele. Ha reng a föld, jaj az elveszett bűnösöknek, jaj a gonoszoknak. És hát ott vannak a gonosz örök, bár ők lehet, hogy nem gonoszok, nem tehetnek arról, hogy őket rendelték oda, de ők ott vannak, és ugye olvastuk, hogy úgy megijedtek, de nem is a földrengéstől már, hanem tovább kell mennem, hanem ez az egész azért is durva, mert egy angyal, az Úr angyala meg leszállt. Dicsőséges angyal. A legszentebb hívők is megrettentek, amikor az Úr angyala megjelent. Dániel maga elájult szintén. Itt az örök az angyal megjelenése miatt elájulnak, elveszítik az eszméletüket. A földrengés és az angyal megjelenése azt hirdeti, hogy itt a mindenható Isten cselekszik. Miért? Mert feltámadott az Úr, valóban feltámadt.

A reggeli istentiszteleten a gyerekekkel beszélgettünk a feltámadásról. És én elmondtam nekik, hogy ma is vannak olyanok, akik próbálják elhitetni velünk azt, hogy nem is támadt föl, az nem is lehetett, ez az egész nem igaz. És úgy megkérdeztem, hogy ti mit mondanátok akkor ilyen valakinek, aki ezt mondja? És anyyira aranyosak voltak a gyerekek, hogy elkezdtek sorolni, hogy ők miért hiszik azt, hogy az Úr Jézus feltámadt. Elsős, másodikos, harmadikos, negyedikes kisgyerekek. Úgy örültem. Én is ismertem magamat abban az időben, és egy gyermeknek hiába mondják, hogy jaj, nehogy már elhiggyed, hát az csak mese. Nem. Hiszik. A gyermeki bizalom az hisz annak, ami le van írva az igében. Ők sem értik, ahogy mi sem értjük. De a kijelentésben ott van. Az íme szócskák egyébként erre akarnak utalni: lásd meg, figyelj csak. És a lásd meg most fontos, mert Jézust látni is lehetett.

Most még csak a földrengés látványa és tapasztalata az Úr angyala megjelenése, és a gonosz örök nem elpusztulnak, mert Isten őket nem elveszíteni akarja, hanem majd számukra is bármikor később lehetett lehetőség az Úrhoz térni. A százados megvallotta Jézust Isten Fiának ott a keresztnél. Ezek az örök még utána ügködnek a feltámadás-történetek tanúsága szerint. Részesei lesznek egy ál-hírnek, azt viszik tovább, de hadd mondjam nektek, bármikor ők is megismerhették az Úr Jézust. Mert bizony voltak rómaiak is, római katonák is, akik később, amikor meg is alakult már az újszövetségi hívő nép, a gyülekezet, sokan voltak a pogányok, a római pogányok közül is, akik hitre jutottak

Itt Isten azt akarja hirdetni, hogy isteni hatalommal cselekszik. És az angyal nem azért hengerítette el a követ a sírról, hogy Jézus kijöhessen, mert nem bírt volna. Látszik az egész leírásból és az írásmagyarázók is mindig ezt emelik ki: a kő elhengerítése azért kellett, hogy be lehessen nézni az asszonyoknak is, hogy láthassák meg, hogy nincs ott a halott test, mert üres a sír. Isteni tett ahhoz, hogy

üres legyen a sír. Még nem arról van szó, hogy találkozni Jézussal, csak arról, hogy az a halott holttest onnan eltűnt, nincs ott. És nem elrabolták a tanítványok, hanem Isten hatalommal cselekedett. És mivel Jézus Isten – hallottuk a köszöntés igéjében is –, ő maga is feltámadt, illetve az Atya a Szentlélek által feltámasztotta. Aktív és szenvedő szerkezetű állítmánnyal is elmondható.

Az asszonyok számára először tehát az kezd világossá lenni – és nekünk a kijelentésben ez mindenképp hangsúlyos –, itt Isten cselekszik. És kiderül, hogy nagyon személyes az Isten cselekvése. Az angyal mit is mondott nekik? „Ti ne féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.” Itt még nem hangzik el az, ami a folytatásban van („Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta volt.”), hanem először a ne féljetek bátorításhoz ezt csatolja: „mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek”.

Az angyalok a Bibliában soha nem csak úgy maguktól beszéltek, hanem Istennek, a mindenható Istennek a követeiként csak azt mondhatták mindig, amit az Úr akart mondani nekik. És ezért hadd mondjam így, hogy nagyon-nagyon személyes ez a megjegyzés. Az Úr az ő angyalán keresztül az asszonyoknak először arról beszél, ami az ő akkori személyes problémájuk: „tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek”. Hát ezért jöttek – tudjuk a többi evangéliumból –, mert szerették volna még befejezni a holttestnek a temetési szertartásokhoz rituálisan is hozzá tartozó mozzanatait. Készítettek keneteket, a szombatnap közelsége miatt nem volt idő mindenre, és ezt most akarták bepótolni. „Tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.”

Ezt most úgy szeretném nektek személyessé tenni, meg magamnak is, hogy itt még nincs az, hogy találkoztak is Jézussal. Még azt sem hallották meg ezek az asszonyok, hogy mi is történ. Csak azzal szembesülnek, hogy az angyal, az Úr angyala nekik mond valamit személyesen, amit megelőzően pedig így mondott: „ti ne féljetek”. Ha lenne mitől is félned, ne félj, mert tudom, hogy.

Mi nem jeruzsálemi sírhelyhez megyünk és találkozunk egy angyallal és 'ne félj, mert tudom, hogy...', hanem az életünknek, hívóként is hadd mondjam, hívó emberként is az életünknek lehetnek helyzetei, amikor tényleg keresünk valakit vagy valamit, vagy magát az Úr Jézust is imádságosan. Nem értjük, hogy mi miért történik. Azt érezzük és éljük át, mintha Jézus még nem élne, vagy már nem élne. Vagy éppen most számomra nem valóságos az ő létezése? Most nem tölt be örömmel az, hogy valóban feltámadt az Úr. Tudom, hogy feltámadt, de most éppen más van.

Amikor a gyermekeink vagy az unokáink, dédunokáink azt látnák rajtunk vagy hallanák tőlünk, hogy apa, anya, nagyszülő vagy dédi most Jézusban nem annyira tud bízni. Most az Istennel való kapcsolatával valami nincs rendben. És egy hívó gyermek ilyenkor imádkozni szokott. Mert nem a gyermekek szoktak általában ilyenkor lelkigondozni. Csak ezt szeretném kiemelni nektek a történet hangsúlya miatt is, hogy még nincs ott annak az öröme, hogy találkozni Jézussal, de már az Úr igéjében ott van ez: tudom, hogy mit kerestek, tudom, hogy kit kerestek. És ebben a kijelentésben benne van: a megfeszített Jézust keresitek, tehát aki meghalt. És ez után jön a konkrét válasz: „Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta volt.”

A FELTÁMADOTT ÚR TALÁLKOZÁSA AZ ASSZONYOKKAL

Talán emlékeztek – ezt hadd jegyezzem meg –, hogy Mária, amikor János evangéliumában olvassuk ezt, egyedül maradt a sírnál és kesereg és sír, ő arra gondolt, hogy biztos elvitték, nem tudom, hogy hol van. És amikor Jézus őt megszólította, kérésznek vélte, akkor ő olyan fájoan mondja, hogy: – Hát mondd meg nekem, hogy hova tették, mert tele vagyok fájdalommal – ez Jánosnál. Csak példa arra, hogy Mária még sírt is, mert azt gondolta, hogy mi történt.

Itt a válaszban, a személyes válaszban már elhangzik az is: „Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta volt.” Tehát fontos, hogy ami most történt, az nem egy meglepő dolog, hanem ő erről beszélt is.

„Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt az Úr” – tehát személyessé teszi számukra annak a tényét, valóságát, hogy üres a sír. Láthatják is a saját szemükkel, hogy üres a sír. És hadd mondjam nektek, hogy ezt mi is megcsinálhatnánk. Ha bármelyikőtök nem akarja elhinni, hogy Jézus feltámadt, akkor menjünk el együtt Jeruzsálembe, nézzük meg a sírokat. Nem tudjuk pontosan, hogy melyik sír lehetett. Van egy sír, amit az egyház, a keresztyén egyház ennek a sírnak az emlékeként tisztel, és oda megy. De tényleg így van, hogy a sír üres. Még a Jézus ellenégei is el kellett, hogy ismerjék, hogy üres a sír, csak kitaláltak egy álhírt, hogy miért lett üres. Nincs ott Jézus. A megfeszített Jézust kereshetitek, de őt többé nem fogjátok megtalálni így, mert feltámadt a halálból.

Itt a személyességét akarom kiemelni annak, amit az angyal mond, és ahogy utal Jézus szavaira, hogy az Úr Jézussal való személyes szeretetkapcsolat, találkozás öröme tényleg áthathassa majd őket. És számunkra ebben is benne van az, hogy lehet, hogy még nincs olyan nagy hited, vagy éppen most nincs az a fajta erős hit, meg boldog hit, hogy él az Úr és valóban föltámadt – nem akarom újra elmondani –. De akkor az Úr tudja, hogy hogyan szóljon az ő igéjével, hogyan emlékeztessen arra, hogy mit mondott az Úr, hogy átérezhessék az asszonyok is, a felnőtt asszonyok, hogy megtörtént az, amiről Jézus beszélt előre. És ebben nekik ad bátorítást.

És rögtön küldetést is kapnak: „És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból.” Ebben tehát benne van, hogy ti már ezt tudjátok, akkor menjetek el és mondjátok el másoknak. Milyen egyszerű! Elmondani azt, amit hallottam az Úr angyalától.

„És ímé elöttetek megy Galileába, ott meglátjátok őt, ímé megmondottam nektek” – a tanítványoknak ezt kellett elmondani, mert erről beszélt Jézus nagycsüörtök estéjén nekik. Máté evangéliuma 26. részének 32. versében szerepel is ez: „De föltámadásom után elöttetek megyek majd Galileába.” Megint Jézus szava, de a küldetésben: mit mondjatok a tanítványainak. És menjetek gyorsan, mert Jézus ezt megígérte. És ők engedelmeskednek: „És gyorsan eltávozván a sírtól félelemmel és nagy örömmel, futottak, hogy megmondják az ő tanítványainak.”

Olyan bátorító az igében ez, hogy noha ott van a „félelemmel”, és Kálvin János, amikor ehhez a vershez a magyarázatát írta, akkor ő itt egy picit kritikusan is fogalmaz az asszonyok hitével kapcsolatban, hogy azért ez nem volt annyira jó, hogy félelemmel mentek, de a nagy öröm azért mutatja, hogy mi volt a hangsúlyosabb: „félelemmel és nagy örömmel”. Nem úgy mondta, hogy nagy félelemmel, de azért egy kis örömmel. Fordítva. Ez a kifejezés, hogy „félelemmel és nagy öröm-

mel” futottak, jelzi, hogy ők átérezték a feltámadás csodájának a titkát, az egész isteni tettnek a hatalmát meg az isteni kijelentésnek, az angyal által mondott kijelentésnek is a súlyát. És mi ebben még részesek is vagyunk, mert nekünk kell elmenni és mondani mindezeket, és emiatt ők félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megmondják a tanítványoknak.

Fontos tehát, hogy ők már hiszik és hiszik is, hogy megtörtént a feltámadás. Ők még nem találkozhattak Jézussal személyesen, de az Úr angyalával már találkoztak és az Úr szava már megragadta őket, és képesek voltak arra, hogy a feltámadás örömhírét vigyék magukkal. És ebben rengeteg öröm is volt a szívükben, bár ott volt a félelem is.

Megint jelezni akarom magunkra gondolva is, hogy mutatja, hogy a hívő élet akár egyénként vagy közösségként is, az nem mindig úgy van, hogy állandóan szárnyalunk és mindig boldogok vagyunk, és mindig úgy érezzük, mintha soha semmi próba nem lehetne, mintha Jézus már azt adná nekünk, ami majd mindörökre vele lesz az örökkévalóság boldogságában az új égen és az új földön. Mert a földi életünkben lehet nekünk is ilyen: félelemmel, persze nagy örömmel is, és még az Úr szolgálatában is. Volt-e már az, hogy úgy szolgáltál az Úrnak, hogy végezted, csináltad, de ott volt a félelem benned meg a nagy öröm? Én már voltam így többször.

És a feltámadás-történetnek számomra az üzenet miatt a csúcspontja itt jött el. És hadd mondjam el nektek, hogy a délelőtti gyermek-istentiszteleten átélve a gyermekeknek azt az egyszerű gyermeki hitét és örömét, ahogy a történetekre emlékeztek és elkezdtek mondani, hogy mi is történt, hogyan is történt. Még azt is hadd mondjam el nektek, hogy a gyermek-istentisztelet végén egy kislány oda-jött és annyit megkérdezett, hogy: – De hát hogy tudta az angyal azt a hatalmas követ elmozdítani? És akkor csak ennyit mondtam neki, hogy: – Hát figyelj, az Úr angyala még egy hegyet is elmozdít, hogyha akar, mert hát ő az Úr erejével cselekszik – és a kislány elfogadta. Volt egy kérdése, nem arra volt kérdése, hogy hogy történhetett Jézussal mindez, hanem volt egy mozzanat, ami az ő gyermeki hitének túl nagynak tűnt, túl nehéznek, de hát meghallotta a válaszban, hogy Istennek semmi se lehetetlen. És élem a gyermeki hitemet és boldog vagyok, mert az Úr Jézusban bízhatom.

Az asszonyok is a gyermeki bizalomnak erre a bizonyosságára jutottak el. És itt a történetben, Máté evangéliumában ezt akarja az Úr Lelke nagyon kiemelni most nekünk is. És ez a fontos: az asszonyok mentek, hogy angyali küldöttek legyenek. Az angyal azt jelenti, hogy küldött. Csak ők nem az Úr angyalaként, mint angyalok, hanem valóságos asszonyok, valóságos emberek, de akik ugyanazt a küldetést kapják: hirdessétek az Isten szavát, a feltámadás örömét.

És miközben ezt teszik, eközben történik valami és itt is ott van az 'íme' szócska. „Mikor pedig mentek, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembe jött ő velük Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve!” Az a Jézus jött velük szembe, aki feltámadt a halálból. Még mindig nem tudhatják, hogy ez hogyan történhetett, de most már aztán megismerhetik, hogy megtörtént, hiszen maga Jézus jött velük szembe.

Ez nagyon fontos, több kifejezés van itt és ezekre néhány gondolatban mindenképp hangsúlyt kell még tennünk. Mert eddig is az asszonyok már a feltáma-

A FELTÁMADOTT ÚR TALÁLKOZÁSA AZ ASSZONYOKKAL

dással kapcsolatban, a feltámadott személyével kapcsolatban sok mindenre megerősödhetnek, hihetnek, boldogok is, örülnek is a hitükben, de van félelem is azért. Még küldetést is teljesítenek, szolgálnak az Úrnak boldogan, de van félelem is azért. És miközben ez történik, egyszer csak Jézus megjelenik nekik. Egy biztos, hogy számukra ez volt az első megjelenése Jézusnak. Később ők maguk is többször találkozhattak Jézussal, a feltámadottal. Majd olvassátok el a Korinthusi 1. levél 15. részében, Pál apostol ki mindenkiről ír, akiknek megjelent az Úr. Máténál pedig, az evangéliumban ez az első személyes találkozás Jézussal.

A személyesség miatt hadd kérdezzem: te emlékszel arra, amikor életedben először személyesen találkoztál Jézussal? Már nem csak hallottál róla, már nem csak úgy volt, hogy hitted ezt-azt vele kapcsolatban, hanem amikor személyesen megismerted őt. Nem ilyen feltámadott testi létmódjában jött te eléd meg én elém sem, hanem Szentlelke és igéje által van jelen az Úr, de azért én abban biztos vagyok, hogy amikor először találkozunk elveszett bűnösként Jézussal ilyen személyesen, nem mi keressük őt, hanem ő jön és megjelenik, az tényleg emlékezetes, és az meghatározza az egész életünket. Lehet, hogy a hívó életben utána még sok minden történhet – félelem, nagy öröm, szolgálat félelemmel, nagy örömmel –, de amikor az Úr Jézus ismét hangsúlyossá teszi, akkor nekünk is, hogy de hát ő valóban föltámadt, ő valóban él, akkor érezhetjük át újra meg újra életünk során többször is, nagyon-nagyon sokszor ennek a valóságát. Életünkben először, amikor megismerjük őt, utána pedig folyamatosan.

Mialatt ők mentek, futottak, egyszercsak jön velük szembe Jézus. Nem tudom, hogy ti jártatok-e már úgy, hogy valaki az úton vagy ott az erdőben fut, és akkor látjátok, hogy jön és még kicsit arrébb is állunk, hogy nem akarjuk zavarni a futásában, hadd haladjon, vagy ha többen futnak, akkor meg pláne úgy van, hogy inkább félreállunk, mert hát hadd menjenek el. Így képzeljétek el, hogy ők futottak és egyszer csak jön velük szembe feltámadott testi létmódjában az Úr Jézus, és látszik, hogy ők megismerhették egyből.

Emlékeztek, hogy nem volt olyan egyszerű felismerni az Úr Jézust feltámadott testben. Csak megjegyzem, hogy Péter találkozott vele még délelőtt vagy délután, de egy biztos, hogy amikor az Úr Jézus majd este, ezen az estén megjelenik ott a tanítványainak, akkor Péter is ott van és Péterről is olvassuk, hogy nem akarták elhinni, hogy Jézus az, aki megjelent. Igazolni kell Jézusnak, hogy én vagyok az.

Itt azt olvassuk, hogy az asszonyok, ahogy találkoznak Jézussal, nekik azonnal egyértelmű lesz, hogy ő kicsoda. Ezért fontos nekem az 'íme' szócska. Ők futnak, hogy menjenek, elmondják, hogy feltámadott a halálból az Úr, él az Úr, valóban föltámadt, és íme jön velük szembe Jézus. Jézus akar nagyon személyesen velük találkozni.

Hadd emeljem ki azt, hogy ha Jézus akar találkozni így velünk is, akkor ő mindig tudja, hogy mikor van erre nekünk is szükségünk. Ha bármikor problémának érzed, hogy Uram, én nem tudok hinni, nekem most semmi nem megy, akkor az Úr tudni fogja, hogy hogyan jöjjön szembe, hogyan jöjjön még közelebb hozzád, mert tudja, hogy erősítenie kell.

Azért jellemző, hogy Jézus is hogy kezdi. Figyeltétek, mit mondott? Nem azt mondta először, hogy ne féljétek. Mit mondott legelőször nekik Jézus? „Legyetek

üdvözölve!” Most mondom magyarul: sziasztok, helló. Vagy „Áldás, békesség!” – hogyha a templomba bejöttök, ugye úgy illik köszönni. Egy természetes egyszerű köszönés. Azért az mégis fontos és ez nagyon fontos, az ősi nyelvnek az alapjelentése az így fordítható le: örüljétek, legyetek boldogok; örüljétek, legyetek üdvözölve. Benne van tehát a köszöntésében is Jézusnak, hogy most nem a bánat ideje van, hanem még a köszönésemmel, a köszöntésemmel is azt akarom hirdetni, hogy van miért boldognak lennetek. És így szeretném elétek hozni, hogy ezután hangzik majd el az, hogy ne féljétek. Majd megint feladatot kapnak.

Ez az örüljétek kifejezés nekem azért lett fontos az egyszerű hétköznapi köszöntésben, mert benne van az, hogy tényleg erre van szüksége az Úr népének. Ha valóban feltámadt az Úr, akkor nem méltó az, ha szomorúak vagyunk. Akkor nem lehetünk szomorúak, akkor nem lehet félelem a szívünkben. Hát ha él az Úr, és vele ilyen személyesen találkoztunk és vele ilyen személyesen élünk, akkor még a legnehezebb körülmények között is a gyerekeknek azt kell rajtunk látniuk, hogy lehet, hogy apa és anya sír, mert temetőben vagyunk a temetésen, mert a dédit temetjük. De, ha az egyik oldalon a gyász miatt nagyon fáj is valami, a másik oldalon meg ott van az a csendes boldogság, öröm, ami a vigasztalásból, az Úr halál fölötti győzelméből adódik.

Mennyi minden lehet ok arra, hogy mi féljünk, még rettegjünk is, gondoljatok arra, hogy milyen körülmények vannak mostanában itt Magyarországon is. Vagy itt nálunk jó körülmények vannak? Hála az Úrnak, úgy tűnik, hogy igen. De ami Ukrajnában van vagy Kárpátalján, az milyen rettenetes. De Kárpátalján is a gyerekek is minden szomorú igazság és minden szomorú körülmény ellenére örülhetnek. A hívó ember, emlékeztek, így mondja a kijelentés: „Örüljétek az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljétek!”

Köszönsz valakinek, és arról kell neked beszélni majd, hogy mi miatt van szomorúság most, de a köszönésed is mégis azt hirdeti, hogy belül békesség és öröm van a szívünkben, mert az Úrral éljük hitben.

A 'ne féljétek' pedig azért fontos – most csak ennyit mondok, erről már sokszor hallottunk igehirdetést is –, hogy hány és hány helyzetben mondja az egész Bibliában az Úr nekünk, hogy ne féljétek. Mindenre van az Úrnak válasza, nincs olyan a földön, amire az Úrnak ne lenne egy 'ne féljétek' bátorítása.

Amikor az asszonyok Jézust így meglátták és találkoztak vele, akkor ezt olvastuk: „Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte.” Majd utána volt, hogy Jézus megszólította őket már a bátorítással is. Tehát benne van ebben a mozdulatban, hogy átkarolták a lábait, ez a személyes kapcsolatnak, a tiszteletnek a kifejezése. Egy másik asszony, Mária, ő nem karolhatta át Jézus lábait, ott Jézus nem engedte meg neki. Mert még nem mentem fel az Atyához – mondta. Ebben a történetben viszont Jézus engedi, mert itt most ez a fontos, hogy érezzék át, hogy ő tényleg az, aki. Az a megfeszített Jézus, de aki föltámadt valóságos testben. És leborultak előtte és aztán hallották az Úr Jézus személyes bátorítását. Ennyire valóságos és személyes az Úrral való kapcsolat.

De még személyesebbé úgy válik, amikor Jézus elmondja ugyanazt, amit az angyal is mondott, csak egy szót változtat meg tulajdonképpen: „Ne féljétek; menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek Galileába, és ott meg-

A FELTÁMADOTT ÚR TALÁLKOZÁSA AZ ASSZONYOKKAL

látnak engem.” A ’tanítványaim’ helyett itt az ’atyámfiainak’ használja. Az angyal úgy mondta: „És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé elöttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek.” Itt meg azt mondja, hogy az atyámfiainak. Ez sokkal személyesebb, mint a tanítvány. A testvéreimnek, akik félnek, akik majd nem fognak hinni nekik, aki megtagadta őt, akik elfutottak – egy csomó negatívum a tanítványokra vonatkozóan még mindig, sőt, még a feltámadás napján is, este is. De itt az hangzik, hogy menjetek, vigyétek ezt az örömet azokhoz, akik az atyámfiainak. Nem szégyelli Jézus az övéit atyámfiainak szólítani.

A küldetésben, hogy az öröm, a boldogság, hogy az Úr valóban föltámadt és erről vegyenek tudomást azok is, akik lehet, hogy most ezt nem érzik át hívó emberként, lelki testvérként, illetve majd menni azokhoz is, akik meg egyáltalán nem hívők, akiknek szükségük van arra, hogy megismerjék az Úr Jézust, de most még lehet, hogy ellenségek, most még Saulok. De Jézus küldetésében a személyesség ott fontos: atyámfiainak. Akihez küld Jézus, úgy tekints rájuk, mint atyámfiainak Jézusnak. Nem az a kérdés, hogy hogy viselkednek, milyenek vagy kik ők, akkor is esetleg, amikor beszélünk Jézusról nekik, vagy megéljük a hitünket előttük, hanem hogy az Úr kikhez küldött. Atyámfiainak.

Az Úr Jézus személyének a nagyságát és a személyességét ebben a kifejezésben az üzenet miatt annyira bátorítóan éltem át én is, hogy milyen nagy ajándék, hogy ma is Jézus atyámfiainak megyünk. És hadd mondjam nektek újra bátorítólag: lehet, hogy nem fogadják el még most azt, amit te mondasz, sőt, ellenségek lesznek, nagyon-nagyon gonoszul viszonyulnak, de bármikor Jézus testvéreivé lehetnek. Ezt az Úr majd elvégzi.

Az a Jézus, aki nemcsak velem, velünk akar közösségben lenni, hanem azokkal is, akiknek szükségük van erre a közösségre, erre a boldog közösségre.

És mivel a gyermekekkel kezdtem a példában: most gondoljátok el, amikor a gyermekedhez, aki lehet, hogy már nagy gyermek, már felnőtt, és lehet, hogy kicsi korában nagyon közel volt az Úrhoz, de most meg nagyon távol van, vagy az unokád, vagy a dédunokád. De az is lehet, hogy picikék és most picikeként is talán nagyon távol vannak, az is olyan fájó tud lenni. Hogy nem azt látjuk, hogy vágyódnának az Úrra, hanem épp ellenkezőleg. A mai világ annyi mindent megtesz azért, hogy még a gyerekek se akarjanak Jézus közelében lenni. De akkor az Úr küld téged is. Éld meg, hogy valóban él az Úr, valóban föltámadt. Lássák rajtad azt a boldog örömteli életet, ami a történetben az asszonyok életében is megmutatkozhatott.

És a befejezésben ezt emelem ki, most akarom kiemelni, előbb csak utaltam rá: átkarolták a lábait, leborultak előtte. A leborultak előtte az nem akármilyen kifejezés. Azt mutatja, hogy imádták őt, imádták Jézust. Tehát egyrészt örültek a személyes közösségnek, átkarolták a lábait, de ami még fontosabb, most hadd mondjam így: imádni ezt az Urat. Hát ő Isten és micsoda kiváltság, hogy ilyen személyes kapcsolatban lehetek vele és így imádkozhatom őt. Az Úr Jézussal való találkozás öröme, boldogsága imádatná is válik így.

És így lesz a vele való közösségünk örömteli a gyülekezet közösségében is. Jézus atyámfiáival vagyunk közösségben – mindjárt az úrvacsorai közösségben is le-

hetünk majd –, és így mehetünk a missziói küldetésbe. Azok közé – most első rendben hadd mondjam így –, akik még nem ismerik az Urat. Miközben közöttük élünk, beszélünk nekik Jézusról, közben átéljük ezt, hogy mi imádjuk az Urat.

Lehet, hogy a körülményeink nehezek, lehet, hogy minden okunk meglenne arra, hogy féljünk, hogy sírjunk, de az ilyen körülmények között is azt fogják rajtunk látni és azt fogják tőlünk hallani: nekünk az első az Úrral való közösség imádata, öröme és így meghirdetjük, kicsoda ő, ki az, aki még mindig keresi az elveszetteket.

Ezzel fejeződik be az evangélium: „és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. Az asszonyokhoz odament Jézus feltámadott testben, de mivel ő mennybe ment, Szentlelke és igéje által viszont itt van közöttünk: „és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

Ennek az öröme töltsön be benneteket is, hogy még a gyermekek között is szavunkkal és életünkkel így lehessünk annak a boldog tanúságtevő, hogy valóban feltámadt az Úr.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, magasztalunk téged, ha mi már az egész családdal, a kicsikkel együtt is bízhatunk benned, imádkozhatunk téged, feltámadás ünnepén is természetes számunkra az Úr Jézus személye, győzelme.

És köszönjük, amikor tényleg még a legkisebb gyermekekkel együtt is talán sírnunk kellett a betegség, a gyász miatt, de élő reménységgel imádkozhattunk együtt és te tettél csodákat, még a lehetetlen helyzeteket is lehetségessé tette.

Urunk, köszönjük, hogy számunkra is igaz, hogy nem a körülmények alapján tudhatjuk mi, hogy ki vagy te, hanem a te ígéd fényében. De a mi életünkben is hány és hány körülmény adatott már, amiben mutattad, mennyire szoros a veled való kapcsolat, szeretetközösség.

Köszönjük, hogy ha mi nem is karolhatjuk át a feltámadott Úr Jézus lábait, mégis nagyon szoros lelki közösségben lehetünk vele.

Köszönjük az Úr Jézus atyjafiat, a lelki családot, a gyülekezet közösségét. Köszönjük, amikor egymást is bátoríthatjuk, ha valamelyikünknek erőtelenebb a hite, nem tudja betölteni a feltámadott Úrral való közösség öröme. Áldunk téged, amikor bennünket is erősítettek mások.

És hadd kérjünk arra, hogy tudjunk így hűséggel imádkozni azokért a keresztyén testvéreinkért, akik szenvednek, mert így akarod megdicsőíteni nevedet öbennük.

Szeretnénk imádkozni a Kárpátalján levő magyar véreinkért, az ottani lelki testvéreinkért is, de minden nemzetért, akik ott szenvednek. És hadd kérjük, hogy lelkileg is és fizikai módon teremts békességet ott minél hamarább. Köszönjük, hogy te Úr vagy a háború fölött is és a háború idején is.

És arra kérünk, áldd meg a mi népünket, népünk vezetőit, a megválasztott parlamentet, a megalakuló kormányt, a hivatalba lépő államfőnket. Kérünk, használd a vezetőinket is eszközödként. És kérünk, hogy ők is legyenek olyanok, akik a te értékeidet, a te akaratodat képviselik, követik. Köszönjük, hogy te munkálhatod ezt.

A FELTÁMADOTT ÚR TALÁLKOZÁSA AZ ASSZONYOKKAL

És kérünk arra, hogy erősíts bennünket a gyász során. Akiknek ezek a napok, ezek a hetek a gyász fájdalmát jelentették, a feltámadás drága örömhíre hadd lehessen különösen is vigasztaló nekik. Köszönjük, hogy Jézus még a halált is legyőzte. És áldunk, amikor eljön az Úr és mindörökre boldogan élhetünk vele.

Segíts ezért rád bízunk magunkat, bízunk tebenned.

Ámen.

Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete! A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésteiben minden alkalommal hálaadás-sal tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Filippi 4,4-7

349,1-3 5

1. Jézus meghalt bűneinkért, Harmadnap feltámadott;
Mi megigazulásunkért Mindenről számot adott.
Mennyei szent Atyjának, És ő igazságának
A váltságot megfizette A bűnösöknek helyette.

2. Életét maga letette Önként és jó kedvéből,
Azt maga ismét felvette Isteni erejéből.
Ó, csudáknak csudája! Íme, az Isten fia
Értem életet áldozott, Élővé holtból változott.

3. A meghalt Jézus vére szólt Nékünk oly drága dolgot,
Mert e vér Isten vére volt, Bűnt, halált ezzel oldott.
Vér, melynek nincsen mása, Ó, Betlehem forrása!
Ó, Jézus egy áldozatja, Isten gyönyörű illatja!

(...)

5. Jézus, én megholt életem, Jézus, feltámadásom,
Benned bűntől mentté lettem, Benned igazulásom.
Ó, adj hát segítséget, Lelki elevenséget
Az első feltámadásra: Az új életben járásra.